

РЕШЕНИЕ

№ 22917

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1485** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. В. М., чрез адв. К. У., срещу Решение № 4401 от 04.12.2025 г. на Софийски районен съд постановено по НАХД № 9483/2025 г. по описа на съда, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-008536 от 24.04.2025 г., издадено от началник отдел „ПП“ при СДВР, с което на А. М. са наложени: административно наказание „глоба“ в размер на 2 000.00 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; административно наказание „глоба“ в размер на 2 000.00 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че е недопустимо едно лице да има качеството от една страна на свидетел по АУАН, а от друга да бъде свидетел на отказа при подписването му. На следващо място е посочено, че въззивния съд не е изследвал пълно, всестранно и обективно обстоятелства по делото и въз основа на събраните по делото писмени и гласни е стигнал до погрешни изводи. Сочи, че

отразените обстоятелства в НП по отношение на явяването и взимането на кръв от жалбоподателя, не фигурират като фактически констатации в АУАН, както и че наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението и законовите разпоредби, които са нарушени, при пълно съответствие между словесната и цифрова правна квалификация. Изложени са разсъждения по отношение на нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Моли за отмяна на съдебното решение, както и за отмяна на оспорваното НП. Претендира присъждане на разноски по списък. В съдебно заседание касаторът А. В. М., редовно призован, не се явява, не се представлява. Ответникът - началник група Отдел „Пътна полиция“ ,редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Стоян Димитров, който дава становище за неоснователност на касационната жалба, а въззивния акт и наказателното постановление – правилни и законосъобразни.

По делото са представени писмени бележки от ответника в защита на тезата, че първоинстанционното съдебно решение е правилно и законосъобразно. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София–град, XXVI касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалвания съдебен акт, въззивният съд е потвърдил Наказателно постановление № 25-4332-008536 от 24.04.2025 г. издадено от началник отдел „ПП“ при СДВР, с което на А. М. са наложени три административни наказания: административно наказание „глоба“ в размер на 2 000.00 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.; административно наказание „глоба“ в размер на 2 000.00 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП.

В решението си въззивният съд е възприел следната фактическа обстановка: на 05.03.2025г. около 13:45 часа в [населено място] по [улица]срещу № 43 А. М. е управлявал лек автомобил марка и модел „Б. 730 Д“ с Рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]към [улица]. Моторното превозно средство е било спряно за проверка от екип, състоящ се от св. Гуцеров и св. З.. Водачът на превозното средство „лъхал на алкохол“. От свидетелите полицейските служители били поискани документите за проверка на водача, като от тях била установена самоличността му - А. М.. Предоставена му е била възможност да бъде изпробван с техническо средство - дрегер за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техни аналози, която била отказана от М.. Съставен е талон за медицинско изследване. За констатираното нарушение на касатора е съставен АУАН с отразени фактическите констатации и правна квалификация на административно нарушение, както и е било отразено обстоятелството, че водачът на превозното средство го управлява без представен технически преглед. Отказът на М. да подпише акта е удостоверен с подписа на св. В. И. З..

На 24.04.2025 г. е издадено от началник отдел „ПП“ към СДВР процесното НП с № 25-4332-

008536.

За да потвърди оспореното НП съставът на СРС приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В АУАН и НП са били посочени обстоятелства, при които е извършено нарушението като са отразени време, място, МПС, което е управлявал М., респективно отказът да бъде изпробван с техническо средство. Въззивният съд в мотивите си е изложил, че от гласни и писмени доказателства по безспорен начин се установява, че на въведената в АУАН и НП дата А. М. е управлявал лек автомобил, бил е поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и/или наркотични вещества с техническо средство, като е отказал да му бъде направена проверката. Деянието е било извършено при пряк умисъл. По отношение на нарушение на чл. 147, ал.1 от ЗДвП е изложено, че правилно е била ангажирана отговорността, като наложеното административно наказание е законосъобразно и пропорционално на вида и тежестта на нарушението. Констатирал е и че не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция от касатора не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

При провеждане на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на наказателното постановление. АУАН, както и наказателното постановление, са съставени в съответната форма и съдържат необходимите по ЗАНН реквизити. АУАН е съставен в присъствието на свидетел В. З.. Отказът на касатора М. да подпише АУАН е удостоверен с подписа на един свидетел – В. З.. Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен, подписан е от актосъставителя и предвид отказа на касатора да подпише акта, същият е подписан от един свидетел, в съответствие с чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. Тази правна норма не поставя изискване за качеството на свидетел. Съвместяването на качествата свидетел при установяване на нарушението, при съставяне на акта и свидетел на отказа от подписването му не представлява съществено процесуално нарушение, което самостоятелно да обоснове незаконосъобразност на наказателното постановление, както и да ограничи правото на защита на касационния жалбоподател. Както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно подробно и ясно описание на коментираните нарушения и фактическите обстоятелства, при които са извършени. Не е налице неяснота относно вмененото на касатора противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Въззивният съд е събрал необходимите и относими доказателства, въз основа на които е изложил мотиви в обжалваното решение и е достигнал до изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на НПК, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят от обективна и субективна страна е осъществил състава на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП и състава и на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. В посочената разпоредба е предвидено, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или

за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В тази разпоредба са предвидени няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като е възможно да бъдат извършени кумулативно, но за осъществяване на състава на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях. Видно от употребата на съюза „или“ нарушението е довършено с обективирането от водача на отказ за извършване на проверка с техническо средство за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози. Ирелевантно в случая с оглед на основанието, на което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, е дали водачът е употребил алкохол, респективно наркотични вещества и техни аналози, или не. Касатора М. е отказал да бъде тестван с дрегер ARNA 0136 и с Drugtest 5000, което е отразено от контролния орган и един свидетел, като освен това е отказал да даде кръвна проба за медицинско и химическо изследване в посочените в талона срок и медицинско заведение като отново отказът му е удостоверен с подписа на свидетел. От субективна страна деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл, тъй като нарушителят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е и е искал настъпването на общественотоопасните последици – като водач на МПС напълно съзнателно е отказал да бъде изследван за употреба на алкохол и е искал именно това, без да са налице уважителни причини за отказа му.

Предвид гореизложеното настоящата касационна инстанция намира за доказано основанието за налагане на предвидените в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП санкции - лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които са предвидени кумулативно, както за осъществяване на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, така и за състава на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета и пътните превозни средства, с които се извършват превози с атракционна цел, с изключение на пътните превозни средства на поделенията на въоръжените сили, и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Условието и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на самоходните машини, колесните трактори с максимална конструктивна скорост, ненадвишаваща 40 km/h, и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи. По делото безспорно е установено, че на извършената на посочените в оспореното НП дата, час и място проверка, касаторът не е представил документ за преминал задължителен периодичен преглед на техническата изправност на управлявания от него автомобил, с което е нарушил нормата на закона.

По изложените съображения настоящата инстанция счита, че касационните оплаквания не намират опора в доказателствата по делото и са неоснователни. Решението на районния съд е валидно, допустимо, постановено при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, основателна е претенцията на ответникът за присъждане на разноски по делото, поради което на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66.47 евро (равностойност на 130 лв.), определен съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата

за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4401 от 04.12.2025 г. на Софийски районен съд постановено по НАХД № 9483/2025 г. по описа на съда.

ОСЪЖДА А. В. М. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66.47 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: